

Az impulzus telibe talált. A gombostűfejnyi energiacsomag fénysebességgel csapódott céljába, és nagy dörrenéssel darabjaira vágta a szerkezetet. Kékes fényű szikrák villantak fel, miközben a robot teste a föld felé kezdett zuhanni. Két másodperc alatt elérte a talajt, és egy jókora kráter formájában sebet ejtett a földön. Szikrák villantak, szürkés, szúrós szagú füst szállt fel, de végre csend lett.

„Sikerült” – sóhajtott fel megkönnyebbülve Dev és lassan előlépett a mellvédjeként szolgáló romos fal mögül. Hunyorított, ahogy megpróbálta felmérni a gomolygó füstbe burkolózott robotot. A szél zúgásán kívül nem hallott semmit, ezért botladozva elindult a lezuhant gép felé. Még mindig remegett a lába. Sohasem fogja megszokni a harcokat. Már nem is számolja, hogy az évek alatt hányszor vett részt a keresésben. Az egész életét használható energiatelepek felkutatásával töltötte. Hosszú időt töltött a vörös kősvatagok, óriás sziklák és a magasba nyúló, kopár hegyek között. Az időtlen háború felélte, teljesen kiszipolyozta a bolygó és az emberek tartalékait. Megcsóválta a fejét, ahogy a planéta uránkészleteiért folyó, örült háborúra gondolt.

Aztán odaért a szétfroccsent talaj helyén keletkezett kráterhoz. Ellenfele ott hevert az alján, szikrázó, füstölő végtagokkal.

Egy pillanatra tétovázott – feszülten figyelte, hogy a gép tényleg „halott”-e –, aztán egy nagyobb lépéssel a kráterben termett. Örült. Megállapította a gép típusát és elismerően bólintott: egy jó minőségű, tartós energiatelepet fog most „kioperálni” a szerkezetből. Lehajolt, hogy végrehajtsa a megszokott mozdulatokat, de keze félúton megállt.

Hirtelen halk zúgást hallott, amely lassan erősödni kezdett. Ezzel egyidőben hatalmas szikrák csaptak ki a gép hátából.

Dev rémülten hátrahőkölt.

A szerkezet megmozdult. A szervomotorok nyikorogtak, erőlködtek, de sikerült mozgásra bírni az összehorpadt tagokat. A robot, mintha az ókori Phoenix madár huszonharmadik századi fémváltozata lenne, lassan feléledt hamvaiból. A csillogó fém-inak összehúzódtak, olaj feszítette a tömlőket, és a szerkezet engedelmeskedve „talpra” állt.

Dev szinte őrjöngve hátrálni kezdett. Maga elé emelte fegyverét és lőtt, de nem történt semmi. Halálra rémült, ahogy a fegyver energiatelepének kimerülését jelző sípolást meghallotta.

A gép közben felegyenesedett, kékes fémteste szikrázva verte vissza a napfényt. Az ellenőrző szoftverek végrehajtották feladatukat és korrigálták a javítható hibákat. A robot támadó fegyverei ugyan megsemmisültek Dev jól célzott lövésétől, de a másfél tonnás szerkezet még így, „puszta kézzel” is jóval erősebb volt, mint egy emberi

lény. Aztán a program tovább futott. Egy ezredmásodperc alatt felmérte a környezetét, saját pozícióját, majd memóriájából a legutolsó célt megjelenítve, ellenfele teste után kutatott.

Dev teljes erejéből futott. A felerősödő szél nagy porfelhőt kavart, így már nem csak a futástól zihált, hanem a zavarodottságtól is, mert nem tudta, hová tart. Hátranézett és egy pillanatra megpillantotta a romok között megcsillanó három méter magas szerkezetet, ahogy két hidraulikus lábán ruganyosan felé fut. Hallotta a nehéz fém alkatrészek zörejeit és a motorok ritmikus zúgását.

A köztük lévő távolság rohamosan csökkent, ahogy a gép maximális sebességre kapcsolt. Digitális agya tökéletesen alkalmazkodott a romváros akadályokkal teli talajához. Elemezte a környezetét és reagált minden mélyedésre, törmelékre.

Dev a kezében szorított fegyverre nézett, aztán elhajította. Érezte teste megkönnyebbülését, ahogy megszabadult a felesleges súlytól. Kimerült telep nélkül úgysem tudja már hasznát venni... Hátranézett és még jobban rettegett. A robot talán öt méterre lehetett tőle. Hallotta a súlyos léptektől összeroppanó törmelék hangját. Nincs esélye fegyver nélkül! Tudta, hogy ha nem talál ki valamit, akkor csak másodpercei vannak hátra. Megnyújtotta lépteit, mintha akadályfutó lenne...

...És ekkor elesett. Egy nagyobb törmelékdarabra lépett jobb lábbal, és arról akart elrugaszkodni, amikor az épületomladék elbillent. Mindez egy pillanat alatt történt, Dev már nem tudta korrigálni mozgását, ezért a földre zuhant.

„Akadály” – a szoftver reagált és kiadta fénysebességgel száguldó utasításait. Áramkörök záródtak, fémizmok rándultak és a gép a magasba szökkent. A vezérlő program nem rendelkezett az improvizáció képességével, ezért nem ismerte fel, hogy elég lett volna csak ráugrani a férfira, és ellensége máris „üzemképtelen” állapotba kerülne. Ehelyett működésbe lépett védelmi rendszere, így az előtte heverő akadály kikerülése lett elsődleges célja. Mint egy animatronikus gazella, úgy lendült át a férfi felett. Jobb lábát kecsesen előrenyújtotta, ahogy felkészült a döccenős talajfogásra. Mintha táncolnának. Egy furcsa balettelőadásra hasonlított a jelenet, melynek végén az egyik szereplő élettelenül dől majd a földre.

Dev látta a fölötté elsuhanó árnyékot, ahogy a robot átugrotta. Aztán látta a porfelhőt, amit a gép fékezése felvert. Úgy lassított le, mint a teniszezők, amikor hirtelen kell megállniuk és irányt változtatniuk. Aprókat ugrált, hogy a feleslegessé vált mozgási energiát elvezesse. Megállt, majd a szenzorok mérni, elemezni kezdtek. Apró elektronikus villanásokká alakították a távolba vesző gigantikus hegyvonulatokat, a várost körülölelő, bíbor színű homoksivatagot és a romokat.

A férfi ezt már nem láthatta, mert tudta, hogy a robotok kitartóak. Átkozottul kitartóak...

Az utolsó pillanatban sikerült egy közeli romsikátorba futnia, még mielőtt a gép tökéletesen bemérte volna a terepet. Tehetetlen volt. Tudta, hogy a robot mindent meg fog tenni azért, hogy kivégezze. Ez a feladata. Erre programozta be az ellenség. Csak futott tehetetlenül, rémülten, előre a vékony, romos utcában. Ide nem sütött be a nap, így félhomályba borultak a falak. Nem tehetett mást, csak rohant az életéért. Reménykedett abban, hogy talán nyomát veszti a gép, de ez csak naiv, végsőkig kétségbeesett remény maradt. A robotok nem tévednek. Nem olyanok, mint az ember...

Hirtelen lelassított, aztán megállt. Zihált, alig kapott levegőt. A sisakrostély kezdett

bepárasodni, ahogy a szkafander berendezései küszködtek kimerült testének és heves lélegzésének hőjével. Lassan kinyújtotta kezét és megérintette a falat. Zsácutca. Vége.

Most meg fog halni! Dev elborzadt, ahogy rádöbbsent: élete utolsó pillanatai pörögnek le.

Ekkor meghallotta a szervomotorok zúgását. Megfordult és három másodperc múlva egy sötét alak takarta el a sikátor bejáratát.

A logikai kör bezárult, ahogy a robot szenzorai rátaláltak a férfi remegő testére. A program végre akadály nélkül futhatott tovább...

Dev összerándult, ahogy a gép elindult felé. Tudta, hogy a küzdelemnek vége. Most megtörténik az, amitől mindig is rettegett. A halálfélelmet csak fokozta: a robot nem megfontolásból vagy hirtelen felindulásból, nem érdekből fogja megölni. Egyszerűen végrehajtja a beprogramozott feladatát. Ez a lélektelen, emberfeletti üresség az, ami megrémítette. Még csak nem is okolhatja. Egy élettelen, fémből és műanyagból összerakott szerkezet lesz a veszte, mely valahogy mégis élőnek tűnik...

És odaért hozzá. Megremegett a talaj, ahogy robosztus léptekkel Dev előtt megállt. Aztán felemelkedett az egyik karja.

Dev felnézett a gépre. Tekintete keresett valamit – talán szemeket, melyekbe az utolsó pillanatban belenézhet –, de csak a tekergőző vezetékeket, huzalokat, az összekarcolt fémet látta. Az utolsó pillanatban, a végső csapás előtt behunyta szemeit.

De nem történt semmi...

A szervomotorok küszködve felsikoltottak, aztán halkulni kezdtek. Végül csend lett. A robot csapásra emelt karja hirtelen megmerevedett. Mozdulatlan fémszoborra vált, miközben halk pattogások kíséretében hűlni kezdtek a felforrósodott alkatrészek.

Dev kinyitotta a szemét és egy pillanatra nem tudta, hogy meghalt-e már, vagy még él. Felnézett a gépre és alig akarta felfogni, hogy szerencséje volt. A robot energiatelepe, melyet meg akart szerezni, váratlanul kimerült. Nem táplálta tovább éltető energiával a gyilkolásra teremtett szerkezetet, megmentve ezzel az ő életét. Az energiatelep, mely működtette a vízszivattyúkat, mely meleget adott az éjszakai fagyokban, biztosította a kapcsolatot a többiekkel, és amely erőt adott a fegyverek romboló impulzusainak, most sem hagyta cserben. Furcsamód egy kimerült, használhatatlanná vált energiatelepnek köszönheti az életét. Dev érezte, hogy jeges fuvallatként suhan végig testén a megkönnyebbülés. Megmenekült.

Mélyen felsóhajtott, majd a falhoz simulva elindult, hogy a megdermedt gép mellett kisurranjon a sikátorból, vissza az éltető napfénybe.

Aztán bekapcsolt a robot tartaléktelepe...